

Takarékosság

Megcsörrent a készülék. Librári összerázkódott a csörgéstől, ami mögött megsejtette a Mester hangját, a nagyfőnök telefonálását. Tansáros, a könyvtár vezetője uotann nyúlt a kagylóhoz, miközben abba sem hagyta a Sallai—Sebestyén-könyv egyik tanulságos fejezetének, A könyvtári munka tervezésének olvasását.

— Tansáros elvtárs?

— Igen!

— Itt Fellegjártó.

— Parancsoljon főosztályvezető elvtárs!

— Fontos megbeszélni valónk volna a takarékoság kapcsán.

— Én, sajnos, holnapután vizsgázom, Fellegjártó elvtárs, így úgyszólván itt sem vagyok, de majd...

— Jó, jó, tudom, Librári elvtárs régi bútoradarab, mindenhez ért. Akkor hát adja őt, illetve küldje hozzám.

Tansáros Librári kérdő tekintetere a levegőbe mutatott, és ismét elmerült egyetemi tanulmányában. Librári a mozdulatból kitalálta, hogy a nagyfőnök hivatja, és megint Tansáros helyett. Ezért hát leballagott az alattuk levő emeletre, a főnök székelyére.

— Kedves Librári kartárs — kezdte a főnök —, amint ön is jól tudja, népgazdaságunk jelenlegi helyzete fokozott takarékoskodásra int bennünket.

— Főosztályvezető kartárs — mondta ünnepélyesen Librári —, mi eddig is mindent megtettünk a nemes cél, a takarékoság érdekében. A feljegyzésekre például a papír mindkét oldalát felhasználjuk, az új címleírásokat a kiszedett katalóguscédulák hátoldalára írjuk. Hárman végezzük öt ember munkáját, mivel az adminisztrációs létszám okszerű apasztásá-

nak jegyében kettővel csökkentették a könyvtárosok számát. Efölötti elkese-redésében aztán kilépett Bonifacius Imre könyvtárvezető is. Helyette ugyan felvették Tansáros elvtársat, de ő még csak most kezdte el egyetemi tanulmányait. Jobban már nem tudunk takarékoskodni!

— Enyje-enyje, kedves Librári! Hát hol marad a könyvtárosi ötletesség, lelemény, fantázia? No, de ha semmit sem tudnak kitalálni, én majd segítek.

— Hogyan?

— Gondolkozzék csak: miként takarékoskodnak maguk a pénzzel? A főosztálynak jelentős megtakarítást kell felmutatnia, a könyvtár azonban ugyanakkora összeget tervezett beszerzésre mint tavaly!

— De az árak, főosztályvezető kartárs, az árak tavaly óta magasra szöktek!

— Éppen azért! Miért kell annyi vacak irományt beszerezni? A sok könyvet, folyóiratot meg egyebet. Felesleges, mert ezek olvasása elveszi az időt a termeléstől, emellett még a saját előmenetelüket sem segíti. Látja, én az egyetem elvégzése óta jelentősen kívül másrt sohasem írtam és olvastam, mégis főosztályvezető vagyok. No,

de félre a privatizálással, nézzük, mit takaríthatnánk meg. Ha például a tavalyi folyóiratoknak csak a felét rendeljük meg, ez önmagában is 80 százalékos költségmegtakarítás jelentését teszi lehetővé, persze az érmeledést is beleszámítva.

— De Fellegjártó elvtárs, már tavaly év végén is zúgolódtak a tervezők, hogy nem adunk nekik elég irodalmat, és a legfontosabb folyóirataikat lemondtuk.

— A tervezőket küldje hozzám, majd én megmagyarázom nekik, hogy ne mástól lopjanak ötleteket, hanem maguk ötljenek ki egyet-mást. Azért kapják a fizetést, nemde?

— De rengeteg időt lehet megtakarítani a könyvtárban...

— No végre, hogy rájött! Rengeteg időt lehet megtakarítani a könyvtárban, ha nem szereznek be annyi vacakot. Nem kell annyit adminisztrálni, feldolgozni, kölcsönözni, et cetera.

— De főosztályvezető elvtárs, nem lehet olyan folyóiratokat lemondani, amelyeknek beszerzésére együttműködési megállapodást kötöttünk más könyvtárakkal!

— Maga azzal ne törődjön! A főosztály meg a vállalat érdeke az első. A mi önköltségünket kell csökkenteni, nem az övékét! No, menjen és részletesen munkálja ki, mely folyóiratok rendelését szüntessük meg.

Librári dühösen elvonult összeállítani a jegyzéket, s — mivel az Anyagtakarékossági Intézetben megürrült a könyvtárvezetői állás, és oda hívták régi kollegái — megírni egy füst alatt önéletrajzát és felmondását is.

Bauer József